

er der i Virkeligheden kun een, som jeg finder Anledning til nu at henlede Tingets Opmærksomhed paa, og det er Endringen i § 2 af Lovforslaget, som gaar ud paa, at ved fremtidige Opgørelser med frivilligt udtraadte Interessenter, hvor der jo efter Loven skal beregnes paa den ene Side, hvad vedkommende har til gode hos Anstalten, paa den anden Side, hvad han endnu skylder til Anstalten efter sin Kontrakt, er det, for saa vidt det, han har til gode, overstiger det, han skylder, en Godtgørelse, han faar ved Udtrædelsen. § 2 gaar ud paa, at medens man hidtil ved Beregningen af, hvor meget vedkommende endnu skylder til Anstalten, har medregnet de særlige Tillæg til Præmierne, som i visse Tilfælde blive forlangte for at optage en Interesse, og navnlig de Tillæg, der have størst Betydning og hyppigst træffes, Tillægene paa Grund af ikke fuldstændig godt Helbred, at disse Tillæg ikke blive regnede med i Opgørelsen over, hvor meget Interessenterne ere skyldige til Anstalten. Jeg skønner ikke rettere, end at det ganske særligt for Helbredstillæggets Vedkommende kun er ret og billigt, at det ikke kommer med i Beregningen. Forholdet er jo det, at dersom den, der har forsikret sig med et forhøjet Tillæg paa Grund af slet Helbred, udtræder af Anstalten i det Øjeblik, han har genvundet sit Helbred, saaledes at han kan producere en god Helbredsattest, som bliver godkendt af Anstalten, vil jo hans Helbredstillæg med det samme falde bort, og det vil altsaa dog være mindre billigt, at han saa skulde betale mere end en anden, som har samme Helbreds-villaar som han. Er derimod hans Helbredstilstand ikke forandret ved Udtrædelsen, er den fremdeles et „slet Liv“ — jeg tror, det er Livrentendrykket — saa maa jo netop Anstalten ønske at blive af med ham, saa har den ingen Grund til at ønske at fastholde ham. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse er ret og billig, og der har jo som bekendt endogsaa været Spørgsmaal om Berettigelsen til at regne dette Helbredstillæg med under de nu gældende Forhold; men denne Retstvift er bleven afgjort ved Landets Domstole derhen, at Anstalten efter de nu gældende Bestemmelser maa og skal regne det med. Jeg foreslaar altsaa her denne Endring, at dette Tillæg ikke for Fremtiden skal regnes med.

Bramsen: Den højtærede Minister har i de orienterende Bemærkninger, hvormed han nu nylig ledsagede det Lovforslag, som er kommet her til Tinget fra Landstinget efter at være vedtaget der ved 3dje Behandling, dvælet ved Hovedsagen, § 5, den

Bestemmelse, i hvis Vedtagelse Anstalten paa en saa væsentlig Maade er interesseret, at den har givet Anledning til Lovforslagets Fremkomst, og har man altsaa villet medtage de andre Bestemmelser, som man i Aarens Løb har ment der kunde være Anledning til at træffe i Afvigelse fra den i 1870 vedtagne Lov. Dernæst har den højtærede Minister dvælet ved § 2, som gaar ud paa, at fremtidig Anstaltens nu bestaaende Ret til ogsaa at inddrage til den forfikkrede Byrde de fremtidige Helbredsstillæg, naar han benytter sig af den ham hjemlede Ret til Udtrædelse af Anstalten, ikke længere skal være til Stede, saaledes altsaa, at denne § 2 ganske sikkert medfører en Vættelse af Byrden fra de forfikkredes Side, og særlig for saadanne forfikkrede, som naturligtvis først og fremmest ønske at faa en Vættelse, nemlig de, der ikke kunne erlægge deres Præmier og som Følge deraf nødes til at benytte sig af deres Ret til at udtræde. Den højtærede Minister har ikke omtalt de øvrige Forslag til Forandringer i den bestaaende Lov, og det er meget beklødet af den højtærede Minister, eftersom de alle sammen gaa i Retning af at gøre Anstalten mere tiltrækkende. Med Undtagelse af den sidste i § 10, der er ligegyldig for de forfikkrende, repræsentere de hver for sig en Fordel for det forfikkrende Publikum, som man med Glæde bør tage imod, naar Tilbud derom gøres, saaledes som her. § 1 fastsætter, at den Grænse, som hidtil har bestaaet for Indtægning i Anstalten, nemlig en Forsikringskapital af 40,000 Kr. og en Rentenydelse af 2,000 Kr., fremtidig skal forhøjes til 60,000, hvor Talen er om en Udbetaling ved en forfikkrets Død, og 6,000, hvor Talen er om en Forsørgelse. Dette maa absolut betegnes som et Fremskridt paa et Tidspunkt, hvor en Trang til at tegne store Forsikringer gør sig gældende og ganske sikkert for en meget væsentlig Del er Grund til, at saa mange andre Livsforfikkings-selskaber, og særlig et stort Antal udenlandske, kunne drive deres Virksomhed her til Lands i et ret betydeligt Omfang. Ganske vist vil denne Forhøjelse ikke helt afhjælpe Savnet. Det er den Omstændighed, at Statsanstalten ikke kan eller i alt Fald ikke mener at kunne benytte Genforsikring hos andre Selskaber, som bevirker, at det Beløb, Anstalten som Maximum kan tegne, er lig med det, den i Virkeligheden vil løbe for sin egen Risiko, og det maa som Følge deraf blive lavere end det, som de Forsikringsanstalter kunne overtage, der atter fordele det forfikkrede Beløb mellem et større Antal andre Selskaber. Forhøjelsen vil imidlertid dog repræsentere et Fremskridt af et ret stort Omfang, særlig naar man